

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Karla Šimky a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobců: **a) L. V.**, zastoupený JUDr. Miroslavem Koreckým, advokátem se sídlem Puškinovo náměstí 681/3, Praha 6, **b) R. V.**, proti žalovanému: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasačních stížnostech žalobců a) a b) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2025, čj. 10 A 113/2024-63,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalobce b) **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti žalobce b) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce b).
- III. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá**.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce a).
- V. Žalobci a) a b) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce a).

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem domáhali, aby Městský soud v Praze (městský soud) uložil žalovanému povinnost opravit či doplnit obsah úředního záznamu Městské policie hl. m. Prahy. Tvrdili, že v tomto záznamu byly uvedeny konkrétní

nepravdivé, zavádějící a nepřesné informace, a požadovali, aby žalovaný dodatečně zaznamenal, že tyto skutečnosti v označeném rozsahu zjistil a uznal.

[2] Městský soud žalobu označeným usnesením odmítl. Podrobně popsal skutkové okolnosti a genezi celého případu, jak jej žalobci předložili soudu, a uzavřel, že neuvedení úředního záznamu do souladu se skutečností nemůže zasáhnout do právní sféry žalobců, a nepředstavuje proto zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Rodinné spory mezi žalobcem a) a jeho bývalou manželkou dlouhodobě eskalují a vyústily ve změnu péče o tehdy nezletilého žalobce b), tedy jeho svěřeni do péče žalobce a). V souvislosti se zahájením povinné školní docházky žalobce b) v místě bydliště žalobce a) bylo nezbytné převzít některé synovy osobní věci z bytu jeho matky. K předání došlo dne 8. 3. 2022 za účasti městské policie, která o průběhu události pořídila úřední záznam ze dne 22. 6. 2022. Právě jeho opravy či doplnění se podle městského soudu žalobci domáhají.

[3] Podle obsahu úředního záznamu ze dne 22. 6. 2022 matka žalobce b) předala pouze část věcí. Ohledně zbylých věcí měla projevít ochotu je vydat pod podmínkou, že se tak stane v bytě, bez účasti otce, což otec i syn [žalobci a) a b)] odmítli. K předání zbytku věcí tak nedošlo. Žalobci naopak tvrdí, že matka žalobce b) žádnou takovou podmínku nevznesla, a naopak zcela jednoznačně vyjádřila, že žádné další věci vydat nehodlá. Tato skutečnost je podle žalobců zásadní. Po podání trestního oznámení na matku žalobce b), mimo jiné pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry, totiž orgány činné v trestním řízení vycházely právě z chybného záznamu, že matka žalobce b) vyjádřila ochotu zbývajících věcí vydat, byť za splnění určitých podmínek. Za této situace podle nich nebylo možné dovodit úmyslné zavinění ve smyslu § 206 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a Policie ČR proto z důvodu nepřislušnosti oznámila podle § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, správnímu orgánu důvodné podezření, že byl spáchán přestupek. Žalobci se proto domáhají opravy či doplnění úředního záznamu, neboť jeho stávající podoba byla podkladem, z něhož orgány činné v trestním řízení při posouzení věci vycházely.

[4] Městský soud posuzoval, zda tvrzený zásah vůbec představuje alespoň myslitelné dotčení právní sféry žalobců. Jestliže k zásahu došlo až poté, co žalobci požádali o opravu úředního záznamu, tedy 27. 2. 2024, nemohlo mít logicky žádný význam to, jak policie naložila s trestním oznámením podaným dříve či jaké úkony (ne)činila před tímto datem. Připomněl, že hodnocení postupu orgánů činných v trestním řízení nepřísluší správním soudům a že proti jejich krokům žalobci musejí užít prostředky trestního práva. Obávají-li se žalobci, že by úřední záznam mohl být v jejich neprospěch použit v nějakém budoucím řízení, mohou se proti takovému následku bránit právě v rámci tohoto řízení. Správnost obsahu úředního záznamu je pak, stejně jako u jiných běžných písemností orgánů veřejné moci, možné zpochybnit prokázáním opaku. Existence takového dokumentu, byť by v něm byly zachyceny nepřesné či nesprávné skutečnosti, sama o sobě nepředstavuje zásah do právní sféry žalobců. K dotčení jejich práv může dojít teprve tehdy, projeví-li se obsah úředního záznamu ze dne 22. 6. 2022 v jejich právních poměrech, například prostřednictvím úkonu orgánu veřejné moci či naopak jeho nečinností.

pokračování

II. Kasační stížnost žalobce a)

[5] Žalobce a) (stěžovatel) a žalobce b) napadli usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatele je závěr městského soudu o absenci dotčení jeho právní sféry v rozporu s obsahem žaloby, v níž konkrétní zásah do svých práv výslovně tvrdil. Stěžovatel dále namítá, že na uvedený závěr městského soudu nemohl nijak reagovat, neboť soud nenařídil jednání, a tím mu znemožnil plnohodnotně uplatnit právo na přístup k soudu.

[6] Městský soud podle stěžovatele nepřipustně zúžil předmět tvrzeného zásahu pouze na „neprovedení opravy úředního záznamu“. Stěžovatel [s žalobcem b)] však již od počátku řízení konzistentně tvrdil, že žalovaným zásahem nejsou ani pouhé pořízení a existence úředního záznamu, ani jeho původní nepřesnost či nepravdivost, ani jednorázové neprovedení jeho opravy. Za zásah stěžovatel naopak považuje následný postup žalovaného, jenž po stěžovatelem konkretizovaném upozornění na nepravdivost záznamu a na negativní dopady do jeho právní sféry trvale odmítal zjednat nápravu. Stěžovatel dále připomíná, že využil dostupné prostředky nápravy (jak uvedl a doložil v žalobě), ty však nebyly úspěšné.

[7] Za žalovaný zásah stěžovatel označuje trvající vědomé odmítání žalovaného uvést úřední záznam do souladu se zákonem poté, co byl žalovaný seznámen s konkrétními a doloženými námitkami týkajícími se jeho obsahové nepravdivosti, resp. provést zákonné vypořádání těchto námitek. Podle stěžovatele tak žalovaný fakticky fixoval obsah záznamu výlučně na základě tvrzení jeho autorů. Městský soud však žalobu vyložil tak, že žalobci brojili proti neprovedení opravy úředního záznamu jako proti izolovanému a časově jednorázovému úkonu.

[8] Žalovaný sice formálně stížnost žalobců na nesprávnost úředního záznamu prošetřil, avšak podle stěžovatele vycházel z apriorního předpokladu neomylnosti úředního záznamu, což představuje nezákonný postup. Žalovaný uzavřel, že zvukové záznamy ze zákroku strážníků neposkytují objektivní podklad pro ověření tvrzených nesprávností úředního záznamu, a proto bez dalšího akceptoval verzi událostí uvedenou strážníky. Tímto postupem měl žalovaný odmítnout řádně vykonat svou pravomoc přezkoumat obsah úředního záznamu, což podle stěžovatele představuje samotný žalovaný zásah. Podmínky přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem majícím podobu trvající nečinnosti jsou splněny. Judikatura navíc preferuje v pochybnostech žalobu připustit k meritornímu posouzení.

[9] Podle stěžovatele vyplývá z ustálené správní judikatury existence veřejného subjektivního práva na odstranění protiprávního stavu (svědčí ale jen osobám dotčeným na svých hmotných právech), tedy na uvedení úředního záznamu do věcně správné podoby, resp. jeho další nešíření ve vadné podobě. Jeho cílem přitom není pouze ochrana objektivní zákonnosti, ale také ochrana důstojnosti a dobré pověsti žalobců ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod (Listina), jejich procesního postavení vůči orgánům veřejné moci a práva nebyť veden v úředních listinách na základě nepravdivých údajů.

[10] Městský soud měl žalobu projednat, neboť nepravdivý úřední záznam se bezprostředně dotýká právní sféry žalobců. Deformuje jejich postavení vůči veřejné moci

tím, že jim přičítá jednání, které neučinili, a to k jejich neprospěchu. Existence nesprávného úředního záznamu a přetrvávající riziko jeho využití orgány veřejné moci na základě předpokladu jeho správnosti představuje podle stěžovatele přímý důsledek zásahu žalovaného, jak ostatně dokládá i postup orgánů činných v trestním řízení. Odmítání přijmout opatření k nápravě pak podle stěžovatele fakticky legalizuje protiprávní stav, což je nepřípustné.

[11] Závěr městského soudu, že je nutné vyčkat až na případné budoucí konkrétní použití úředního záznamu a bránit se jeho nesprávnosti teprve tehdy, představuje nepřípustné odepření soudní ochrany. Takový přístup popírá smysl § 87 s. ř. s. a kontrastuje i s vyjádřením Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem z dubna 2024, podle něhož státní zastupitelství ani policejní orgány nejsou oprávněny přezkoumávat správnost a úplnost údajů zaznamenaných v úředním záznamu městské policie, a popírá i judikaturu zdůrazňující potřebu poskytnout ochranu tehdy, hrozí-li opakování zásahu či jeho účinků. Postup předpokládající brojit proti negativním následkům úředního záznamu při každém jeho použití zvláště je dle stěžovatele nevhodný, neboť by vyžadoval opakované posuzování pravdivosti téhož úředního záznamu v různých řízeních, a současně je v rozporu s principem právní jistoty, jelikož nelze předvídat, kdy, kde a v jaké intenzitě se obsah úředního záznamu v budoucnu projeví. V rámci trestního řízení, zejména ve fázi prověřování, není k dispozici žádný procesní prostředek, jímž by bylo možné nesprávnost úředního záznamu napravit, přičemž jeho správnost je presumována. V takové situaci je zásahová žaloba jediným subsidiárním prostředkem soudní ochrany. Závěr městského soudu je navíc vnitřně rozporný: na jedné straně soud dovodil, že úřední záznam není způsobilý zasáhnout do právní sféry žalobců, avšak současně od nich očekává, že se proti jeho negativním dopadům do svých práv budou bránit až v jiných řízeních.

[12] Stěžovatel dále namítá, že v důsledku závěrů uvedených v bodu 21 napadeného usnesení došlo ke zhoršení jeho procesního postavení. Městský soud podle něj v tomto bodě provedl meritorní posouzení věci, ačkoli žalobu odmítl, přičemž jeho úvahy jsou zavádějící a nepřesné. Posouzení dopadů úředního záznamu do práv žalobců bylo též při odmítnutí žaloby předčasné. Městský soud žalobce vyzval k doplnění a konkretizaci žalobních tvrzení, avšak následně tuto konkretizaci použil v jejich neprospěch a žalobu odmítl. Takový formalistický postup v situaci, kdy je třeba postupovat způsobem umožňujícím meritorní přezkum, je podle stěžovatele v rozporu se zásadou předvídatelnosti a představuje odepření soudní ochrany. V závěru upřesnil, jak měl podle něj vypadat žalobní petit, a vymezil se vůči výzvě městského soudu požadující jeho úpravu, jíž musel vyhovět.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele ztotožnil se závěry napadeného usnesení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost žalobce b)

[14] Žalobce b) podal kasační stížnost, aniž by uhradil soudní poplatek. Její součástí učinil i žádost o osvobození od soudních poplatků. Protože žalobce b) v ní neuvedl nic o svých osobních, majetkových a výdělkových poměrech, NSS jej dne 4. 3. 2025 vyzval k jejich

pokračování

doložení, stanovil mu k tomu lhůtu a poučil jej jak to provést. V příloze též zaslal formulář *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*, v němž jej informoval o skutečnostech, které je nezbytné soudu sdělit. V odpovědi na tento přípis však žalobce b) toliko popřel svoji poplatkovou povinnost a o svých poměrech nic konkrétního nesdělil ani neprokázal. NSS tedy jeho žádost výrokem I. usnesení ze dne 6. 5. 2025, čj. 2 As 44/2025-17, zamítl a současně výrokem III. téhož usnesení žalobce b) vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení tohoto usnesení uhradil soudní poplatek. Následně jej přípisem ze dne 25. 3. 2026, čj. 2 As 44/2025-52, poučil o následcích, které nastanou, nezaplatí-li soudní poplatek včas.

[15] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (zákon o soudních poplatcích), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vyzve poplatníka k zaplacení poplatku, nebyl-li tento poplatek zaplacen společně s podáním kasační stížnosti, a určí mu k tomu lhůtu alespoň 15 dnů; výjimečně může určit lhůtu kratší. Podle stejného ustanovení soud po marném uplynutí této lhůty řízení zastaví, přičemž k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[16] Vzhledem k tomu, že usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku neobsahovalo poučení podle § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, považuje soud za počátek běhu lhůty k zaplacení soudního poplatku den, kdy byl přípis čj. 2 As 44/2025-52 žalobci b) doručen do jeho datové schránky, tj. 7. 4. 2026. Poslední den lhůty k zaplacení soudního poplatku tak připadl na středu 22. 4. 2026.

[17] Žalobce b) v této lhůtě soudní poplatek za kasační stížnost nezaplatil a ani soudu nesdělil žádné okolnosti, které by osvědčily, že jej nemohl bez své viny zaplatit. Lhůta k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost tak marně uplynula dne 22. 4. 2026.

[18] Jelikož žalobce b) soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil, NSS řízení o jeho kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona zastavil.

Kasační stížnost žalobce a)

[19] Kasační stížnost žalobce a) je přípustná a lze ji projednat, není však důvodná.

[20] Vady, pro které by bylo třeba napadené usnesení zrušit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), NSS neshledal.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že usnesení soudu o odmítnutí žaloby lze kasační stížností z povahy věci napadat pouze z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívajících v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[22] Úřední záznam byl pořízen dle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, podle kterého je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně

přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.

[23] O nezákonný zásah se jedná, pokud je žalobce přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS). Tyto podmínky doznaly změn pouze v souvislosti s novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., v jejímž důsledku se lze žalobou domáhat i pouhého určení, že zásah byl nezákonný.

[24] Jak uvedl rozšířený senát v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, čj. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bodě 115, je-li zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, původci či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla všechna tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v myslitelném tvrzení nezákonného zásahu.

[25] Z výše citovaného § 24b odst. 1 zákona o obecní policii plyne, že úřední záznam představuje určitý popis skutkového děje. NSS se ve své judikatuře již zabýval povahou podobného úkonu, a to protokolu o kontrole, který rovněž zachycuje při kontrolním postupu zjištěný skutkový stav. Kromě popisu skutkového stavu obsahuje též právní hodnocení, tedy závěry o porušení konkrétních právních předpisů (§ 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád)]. V rozsudku ze dne 3. 9. 2025, čj. 9 As 23/2025-52, bodech 22 a 23, NSS jednoznačně a s odkazem na dřívější judikaturu uvedl, že kontrolní zjištění zachycená v protokolu o kontrole z povahy věci nejsou nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť jimi nedochází k žádnému zkrácení kontrolované osoby na jejích veřejných subjektivních právech. Ve vztahu k nyní řešené věci lze proto usoudit, že jestliže pojmově nemůže být zásahem protokol o kontrole, obsahující kromě popisu skutkového děje také jeho právní hodnocení, tím méně jím může být úřední záznam městské policie obsahující toliko popis události, jíž byli strážníci přítomni, bez jakéhokoli hodnocení.

[26] Ohledně protokolu o kontrole NSS ve zmíněném rozsudku čj. 9 As 23/2025-52 rovněž vysvětlil, že se dotčená osoba bude moci bránit žalobou ve správním soudnictví teprve proti rozhodnutí vydanému ve správním řízení, v němž bude správní orgán rozhodovat o právech a povinnostech na základě kontrolních zjištění v protokolu obsažených (bod 23). Konstatování městského soudu v napadeném usnesení, že stěžovatel bude mít příležitost se bránit v případném budoucím řízení, kde by byl úřední záznam v jeho neprospěch použit, je s tím zcela v souladu.

[27] Ke stejnému závěru dospěl NSS i ve vztahu k povaze inspekční zprávy České školní inspekce podle § 174 odst. 11 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním,

pokračování

vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon). I inspekční zpráva obsahuje podle § 174 odst. 11 školského zákona jak skutkové závěry, tak i závěry hodnotící. V rozsudku ze dne 24. 2. 2022, čj. 8 As 220/2019-31, bodě 16, NSS uvedl, že samotná inspekční zpráva nemůže představovat nezákonný zásah, neboť nezasahuje do žádného konkrétního práva, pouze zjišťuje a hodnotí podmínky, průběh a výsledky vzdělávání a průběh poskytování poradenských služeb. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani to, že na inspekční zprávu nemusí navazovat rozhodnutí, které by bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví. Stejně tak školským zákonem upravená možnost vznést připomínky k inspekční zprávě je pouze procesním pravidlem, proto pokud inspekční zpráva přímo nezasahuje do hmotných práv jednotlivce, nemůže do nich zasáhnout ani nezaujetí stanoviska k připomínkám (bod 18). Až samotné zveřejnění inspekční zprávy (jehož cílem je zjevně informování veřejnosti o činnosti jednotlivých škol a školských zařízení) bez připomínek, s jejichž zveřejněním zákon též počítá, může z povahy věci být nezákonným zásahem (bod 20).

[28] Z rozsudku čj. 8 As 220/2019-31, bodu 18, rovněž vyplývá, že stěžovatelův důraz na to, že toliko neprovedení opravy úředního záznamu považuje za zásah, a nikoli jeho samotnou existenci, není při posouzení zákonnosti odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podstatné, neboť vypořádání či nevypořádání procesní obrany může představovat nezákonný zásah pouze tehdy, pokud jednání veřejné moci, proti kterému se jednotlivec brání, přímo zasahuje do jeho hmotných práv.

[29] Úřední záznam pořízený městskou policií neplní specifickou funkci inspekční zprávy České školní inspekce, neslouží k informování veřejnosti a zákon o obecní policii nepředpokládá jeho zveřejnění. Není proto důvod na úřední záznam městské policie vztáhnout obdobný závěr, jako NSS učinil v rozsudku čj. 8 As 220/2019-31, bodě 20, ve vztahu ke zveřejnění inspekční zprávy bez připomínek tam, kde zákon i s uveřejněním připomínek ke zjištění počítá. Naopak je nutné setrvat na tom, že úřední záznam stejně jako samotná inspekční zpráva (bez zveřejnění či dalšího konkrétního použití) nijak nezasahuje do žádného konkrétního práva.

[30] Z výše uvedeného je zřejmé, že úřední záznam, jaký městská policie pořídila ve stěžovatelově věci, do jeho práv nezasahuje. Jak protokol o kontrole, tak i inspekční zpráva mohou být podkladem pro vydání správního rozhodnutí, které již do právní sféry jednotlivce zasahuje. Judikatura však výslovně odmítá, že by tato skutečnost mohla být důvodem pro to, aby na tyto úkony mohlo být pohlíženo jako na nezákonný zásah (k protokolu o kontrole rozsudek NSS čj. 9 As 23/2025-52, bod 22, k inspekční zprávě rozsudek NSS čj. 8 As 220/2019-31, bod 16). Stejný závěr je tím spíše nutné učinit i ve vztahu k úřednímu záznamu městské policie jako pouhému popisu skutkového děje. Pokud úřední záznam nemůže být samostatně předmětem přezkumu správním soudem, nemůže soud zjišťovat, zda je jeho obsah pravdivý, nebo ne (s čímž pak souvisí snaha stěžovatele domoci se jeho uvedení do souladu s realitou dle jeho představ). Stěžovatelova argumentace ve vztahu k použití úředního záznamu v jiných řízeních, jakož i tvrzená neefektivita obrany až v případných následujících řízeních jsou proto liché.

[31] Podle NSS nejsou vnitřně rozporná konstatování městského soudu, že ačkoli úřední záznam do právní sféry nezasahuje, lze se proti jeho dopadům bránit v navazujících řízeních.

Správní orgány či soudy mohou hypoteticky v řízeních či jiných postupech z popisu skutkového děje v úředním záznamu dovodit pro stěžovatele určité právní následky. Ale až v tomto řízení či jiném postupu a ve spojení s právním hodnocením orgánu, který úřední záznam využívá, může dojít k zásahu do právní sféry toho, jehož se obsah záznamu týká. Teprve tehdy se ze záznamu skutečností stane něco, co je podkladem závazného jednání či závazného závěru veřejné správy či soudu, které se mohou projevit v právní sféře toho, jehož se záznam týká. A právě v řízení či jiném postupu může být prostor pro zkoumání, do jaké míry úřední záznam odráží realitu. Není tedy vadou, pokud městský soud odkázal stěžovatele na případná navazující řízení, neboť tím současně neříká, že by úřední záznam užitý v těchto řízeních mohl sám o sobě do právní sféry stěžovatele zasáhnout. Platí tedy, že úřední záznam je coby zachycení vnímání určitého děje toliko podkladem pro pozdější vyhodnocení jeho obsahu, konfrontování s dalšími zdroji informací a následné učinění pokud možno skutkově „objektivního“ autoritativního závěru, typicky v nějakém řízení či jiném postupu.

[32] Existenci veřejného subjektivního práva stěžovatele na nápravu tvrzeného objektivně existujícího protiprávního stavu v tomto případě kasační soud neshledal. Stěžovatel totiž v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem vystupuje výlučně k ochraně svých práv. Nemůže proto plnit roli strážce objektivní zákonnosti a dbát na správnost všech aspektů postupů správních orgánů, neboť tato úloha náleží příslušným správním orgánům (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2024, čj. 2 As 11/2023-35, body 15 a 16, a tam citovanou judikaturu).

[33] Z argumentace stěžovatele dále plyne, že za dopadající do svých práv považuje i postup orgánů činných v trestním řízení, které nezahájily trestní stíhání jeho bývalé manželky [matky žalobce b)] pro podezření ze zpronevěry, a to podle jeho názoru právě v důsledku obsahu úředního záznamu. Stěžovatel však blíže nevyložil, jak měl uvedený postup orgánů činných v trestním řízení zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. K tomu je třeba dodat, že – jak již správně uvedl městský soud – správním soudům nepřísluší přezkoumávat postup policejního orgánu vystupujícího jako orgán činný v trestním řízení (např. rozsudky NSS ze dne 18. 2. 2010, čj. 7 Aps 1/2010-53, a ze dne 3. 5. 2023, čj. 9 As 20/2023-23, bod 14).

[34] Postup městského soudu, jímž žalobu odmítl bez nařízení jednání, byl v souladu se zákonem. Ústní jednání je určeno zejména k projednání a rozhodnutí věci samé. Pokud soud žalobu odmítne, není nařízení jednání potřebné (rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2005, čj. 2 Afs 86/2005-55, a ze dne 4. 12. 2020, čj. 5 As 39/2020-22, bod 18). Ačkoli se úvahy městského soudu uvedené v bodě 21 mohou blížit meritornímu posouzení věci, je nutno je v kontextu celého rozhodnutí chápat pouze jako argumentaci nad rámec nutného odůvodnění, neboť městský soud jednoznačně uzavřel, že stěžovatelem vymezené (ať již po výzvě soudu nebo bez ní) jednání nelze považovat za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Není navíc zřejmé, jak mělo dojít k tvrzenému zhoršení postavení stěžovatele, neboť městský soud toliko uvedl, že z úředního záznamu ze dne 22. 6. 2022 vyplývá, že stěžovatel i žalobce b) jednali za dané situace racionálně. Vzhledem k okolnostem případu se nejednalo o žádný závazný výklad úředního záznamu ani dané skutkové situace.

pokračování

[35] Nelze souhlasit ani s námitkou, že by stěžovatele výzva městského soudu ke konkretizaci žaloby jakkoli poškodila. Městský soud stěžovatele toliko vyzval, aby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. upřesnil označení zásahu, vylíčil rozhodné skutečnosti tohoto zásahu, v návaznosti na to upravil návrh výroku rozsudku, jehož se domáhá, a aby městskému soudu zaslal úřední záznam ze dne 22. 6. 2022 a všechny další listiny, na které v žalobě odkazuje. Touto výzvou městský soud stěžovatele nijak nenaváděl, jak obsahově žalobu upravit či zpřesnit, a bylo tak zcela v rukou stěžovatele, jak tvrzený zásah popíše a v čem bude konkrétně spatřovat jeho nezákonnost. Městský soud navíc z doplnění žaloby adekvátně vystihl, proti čemu stěžovatel brojí a proč.

[36] NSS se tedy zcela ztotožňuje s posouzením městského soudu, který správně identifikoval, že samotná existence úředního záznamu do právní sféry stěžovatele nezasahuje, a proto do ní nemůže zasáhnout ani neprovedení jeho opravy.

[37] Městský soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jak je však s odkazem na judikaturu NSS uvedeno výše, pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být ze své povahy zásahem, i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, je namístě žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost usnesení o odmítnutí návrhu, neboť výsledek řízení je pro účastníky shodný (viz rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2006, čj. 1 Afs 129/2004-76, č. 1476/2008 Sb. NSS, či ze dne 25. 4. 2024, čj. 9 As 44/2024-35, bod 26).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[38] Na základě výše uvedeného NSS řízení o kasační stížnosti žalobce b) zastavil, jak již bylo shora uvedeno; ohledně kasační stížnosti stěžovatele dospěl NSS k závěru, že není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[39] Řízení o kasační stížnosti žalobce b) bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti žalobce b) se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, stejně tak i žalobce b), který sdílel procesní postavení se stěžovatelem. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2026

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u